

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

10 Δεκεμβρίου 2006
Κυριακή Γ' Λουκά (Λουκ. ιγ', 10-17)

Ο Χριστός, ενώ έχει μιαν αγάπη απέραντη για τον άνθρωπο, μισεί θανάσιμα την ύποκρισία. Δηλαδή, δεν μισεί τίποτε πιο πολύ από την ύποκρισία. Κι αυτή την τακτική Του έδειξε καθ' όλη τη διάρκεια της εγκόσμιας ζωής Του, όπως καταγράφεται στα ιερά Ευαγγέλια της Καινής Διαθήκης.

Στάθηκε απέναντι στον άμαρτωλο και πεσμένο άνθρωπο με στοργή, συμπόνια και αγάπη. Συγχώρεσε τα λάθη του και τον βοήθησε να αναστηκωθεί. Μά' εναντι της ύποκρισίας στάθηκε με σκληρότητα και ήταν πάντα άτεγκτος.

Μια τέτοια ύποκριτική στάση στηλιτεύει ο Χριστός στο σημερινό Ευαγγέλιο. Όταν η συγκύπτουσα γυναίκα θεραπεύεται κατά την ημέρα του Σαββάτου, της αργίας των Ιουδαίων, ο αρχισυναγωγός βρίσκει άφορμή, για να κατηγορήσει τον Χριστό πως θεραπεύει κατά την ημέρα αυτή της αργίας.

Αυτήν την ύποκριτική διάθεση με σκληρά λόγια ο Χριστός αποδοκιμάζει και ακόλουθως θέτει την αλήθεια στη θέση της. Να τί λέγει ακριβώς ο Ευαγγελιστής Λουκάς, μεταφέροντας τα λόγια του Χριστού. «Ύποκριτή, ο καθένας σας τὸ Σάββατο δὲν λύνει τὸ βόδι του καὶ τὸν ὄνο ἀπὸ τὸ παχνὶ καὶ τὰ ποτίζει; Κι αὐτὴ ἐδῶ πού εἶναι κόρη τοῦ Ἀβραάμ καὶ τὴν ἔδεσε ὁ σατανᾶς δεκαοκτῶ χρόνια, δὲν ἔπρεπε νὰ λυθεῖ ἀπὸ αὐτὸ τὸ δέσιμο τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου;».

Εσκεπάζεται ἡ ύποκρισία τοῦ αρχισυναγωγού, πού δῆθεν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου, τὴν ἐντολὴ δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ φθόνου καὶ κακότητα. Τηροῦσε τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου, μὰ δὲν ἔκανε τὸ καλὸ κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτή. Ἔτσι ἄλλα αἰσθανόταν καὶ ἄλλα διακῆρυσσε· ἄλλα εἶχε στὸ νοῦ του καὶ ἄλλα ἔδειχνε στοὺς ἀνθρώπους.

Λεῖπουν ἄραγε τέτοιοι ἄνθρωποι ἀπὸ κάθε ἐποχῆ; Γεμᾶτος εἶναι ὁ κόσμος μας ἀπ' αὐτούς, ἀφοῦ καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι κάποιες φορές περάσαμε ἀπὸ τὰ μονοπάτια τῆς ύποκρισίας. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ γνωρίζουμε νὰ φυλαγόμαστε ἀπὸ αὐτὴν καὶ τοὺς ύποκριτὲς πού «ἀπ' ἔξω φαίνονται ἅγιοι καὶ μέσα τους εἶναι γεμᾶτοι μὲ ὅλες τὶς κακίες πού ὑπάρχουν».

Οἱ ὑποκριτὲς εἶναι αὐτοὶ ποὺ φωνάζουν περισσότερο γιὰ τὸ νόμο καὶ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἱεροὺς κανόνες, τὴν τάξη καὶ τὴν ἀλήθεια. Μὰ δὲν τὰ πιστεύουν. Ἀπλῶς ὑποκρίνονται καὶ παίζουν κακὸ θέατρο. Καὶ «ὅποιοι τὰ πολυφωνάζουν αὐτά, αὐτοὶ μήτε τὰ ξέρουν, μήτε τὰ ἔμαθαν, μήτε τὰ σεβάστηκαν ποτέ τους».

Ἐποῦτοι δὲ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὑποκρίνονται, εἶναι τεχνῖτες ἄριστοι καὶ μαέστροι σπουδαῖοι. Καλύπτουν τοὺς ἑαυτοὺς τους μὲ εὐσέβεια δῆθεν, ἐνῶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι μὲ τὸ τίποτε μποροῦν νὰ κάνουν κάθε εἶδους κακὸ. «Νὰ τοὺς πεῖς λόγο, δὲν ἀκοῦνε· νὰ τοὺς κάμης καλό, δὲ συγκινοῦνται».

Γι' αὐτὸ σ' αὐτοὺς ἀκριβῶς ὁ Χριστὸς εἶπε τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα «οὐαί» Του, τὰ «ἀλλοίμονο!». «Ἀλλοίμονό σας γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριτὲς, γιατί μοιάζετε μὲ τάφους ἀσβεστωμένους, οἱ ὅποιοι ἐξωτερικὰ μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἐσωτερικὰ ὅμως εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ ὅστ' ἀνεκρῶν καὶ κάθε εἶδους ἀκαθαρσίας. Ἔτσι καὶ ἐσεῖς, ἐξωτερικὰ μὲν φαίνεσθε στοὺς ἀνθρώπους δίκαιοι, ὅμως ἐσωτερικὰ εἶστε γεμᾶτοι ὑποκρισίας καὶ ἀνομίας».

Ὁ Χριστὸς μὲ τὰ λόγια Του αὐτὰ ὑπαινίσσεται τὰ πολλὰ ἐμπόδια ποὺ βάζει ἡ ὑποκρισία, γιὰ νὰ σταματήσῃ κάθε καλό. Γιατί ὁ ὑποκριτὴς θέλει νὰ δείχνῃ αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ δὲν εἶναι. Νὰ διακηρύσσει πὼς ἐνδιαφέρεται καὶ κόπτεται γιὰ τὸ νόμο καὶ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ σκοπὸ του ἔχει νὰ ματαιῶνῃ τὴν ἐκτέλεση κάθε καλοῦ καὶ σωστοῦ.

Νὰ παριστάνῃ τὸν μαχητὴ τῆς ἀληθείας· νὰ κάνει ἐπαναστάσεις δῆθεν ἐναντίον τοῦ κατεστημένου· «νὰ βάζει φωτιὲς στὶς περιουσίες τῶν ἄλλων· νὰ ξεθεμελιῶνῃ τὰ πάντα», ἐπειδὴ τὸν πῆρε ὁ πόνος γιὰ ὅλ' αὐτά! «Πῶς χάνονται οἱ ἄνθρωποι! Πῶς γκρεμίζονται ἱεροὶ θεσμοί! Πῶς χαίρουν οἱ ἐχθροί! Πῶς χορεύει ὁ διάβολος!».

Καὶ ὅλ' αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν, ἄραγε ὅλους μας δὲν τρομάζουν; Δὲν φοβόμαστε γιὰ τὸ κακὸ ποὺ γίνεται καὶ μὲ τὴ δική μας συνδρομή; Γιὰ τὴν τιμωρία ποὺ μᾶς ἐπιφυλάσσει ὁ Θεός;

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, διαβάζοντας τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια, γνωρίζουμε πὼς ὁ Χριστὸς ἀγάπησε καὶ ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ τοὺς κουρασμένους, τοὺς ἀρρώστους καὶ ταπεινοὺς, τοὺς ἀπλοὺς καὶ καλοπροαίρετους· ὅλους δίχως διάκριση μὲ τὴν αὐτὴ δύναμη καὶ πλουσιότητα.

Αὐτοὺς δὲ ποὺ δὲν ἀγάπησε εἶναι οἱ ὑποκριτὲς, γιατί τελικὰ αὐτοὶ δὲν τὸ θέλουν. Αὐτοὶ μὲ τὴ στάση τους τὸν ἀποδιώχνουν ἀπ' τὴ ζωὴ τους καὶ χαράσσουν δικό τους δρόμο νὰ διαβοῦν. Γιατί πῶς νὰ τὸ ποῦμε· ἡ ἀγάπη δὲν συμβαδίζει μήτε μπορεῖ νὰ ὑπάρχει μαζὶ μὲ τὴν ὑποκρισία.

Τελικά, ἂν λέμε πὼς ἀγαποῦμε τὸ Θεὸ καὶ πιστεύουμε σ' Αὐτὸν καὶ δὲν ἀγαποῦμε τοὺς ἀνθρώπους οὔτε τοὺς ἐμπιστεύομαστε, τότε εἴμαστε ὑποκριτὲς καὶ ψεῦτες. Τὸ λέγει ἄλλωστε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διὰ στόματος τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου· «ἐὰν κάποιος εἰπεῖ ὅτι ἀγαπᾷ τὸ Θεὸ καὶ τὸν ἀδελφὸ του μισεῖ, ἐκεῖνος εἶναι ψεύτης!».

Τί νὰ τὸ κάνουμε πὼς φωνάζουμε καὶ κοπτόμαστε μερικὲς φορὲς γιὰ τὸ νόμο καὶ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, δίχως νὰ γνωρίζουμε πὼς ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀγάπη καὶ μόνο μὲ τὴν ἀγάπη ἐφαρμόζονται; Στηρίζονται στὴν ἀγάπη καὶ δίχως αὐτὴν δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρχουν.

Μὴ λησμονοῦμε ν' ἀγαποῦμε τὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τότε ὁ νόμος, οἱ ἐντολὲς Του θὰ ῥθουν νὰ στερεώσουν τὴν ἀγάπη μας καὶ νὰ ἐνισχύσουν τὴν πίστη μας.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]